

בש"פ 5794/16 - מדינת ישראל נגד שגיב טיירי, דוד כהן לסרי, אלידור מכלוף, עדן אנקונינה, אבי שירי, אדם שמחון

בבית המשפט העליון

בש"פ 5794/16

כבוד השופט ד' ברק-ארז
מדינת ישראל

לפני:
העוררת:

נ ג ד

המשיבים:

1. שגיב טיירי
2. דוד כהן לסרי
3. אלידור מכלוף
4. עדן אנקונינה
5. אבי שירי
6. אדם שמחון

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
מיום 24.7.2016 במ"ת 40056-04-16 שניתנה על-ידי
כבוד השופט ב' שגיא

תאריך הישיבה: כ"ז בתמוז התשע"ו (2.8.2016)

בשם העוררת: עו"ד הילה גורני

בשם המשיב 1: עו"ד תמיר סגנס

בשם המשיבים 2-3 ו-6: עו"ד בן ציון קבלר

בשם המשיבים 4-5: עו"ד אייל אוחיון

החלטה

1. בפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 24.7.2016 (מ"ת 40056-04-16, השופט ב' שגיא) שהורה על שחרורם של המשיבים 1-2 לחלופת מעצר במתכונת של מעצר בית, ללא תסקיר, ועל שחרורם של יתר המשיבים בתנאים מגבילים.

רקע עובדתי וכתב האישום

2. ביום 20.4.2016 הוגש נגד המשיבים כתב אישום בן שבעה אישומים שנסב בעיקרו על עבירות אלימות וסחיטה באיומים שהם ביצעו, על-פי הנטען, לאורך תקופה בבית המלון "ווסט תל אביב" (להלן: בית המלון). בבית המלון מצויות דירות בבעלות פרטית המושכרות לתקופות ארוכות, וכן מספר עשרות חדרים המנוהלים במתכונת של בית מלון לכל דבר ועניין. על-פי האמור בחלק הכללי של כתב האישום, החל משנת 2011 או בסמוך לכך, התגוררו שגיב טיירי, המשיב 1 (להלן: שגיב), ואחיו לירון טיירי (להלן: לירון) בבית המלון בדירות פרטיות שאותן שכרו לטווח ארוך. החל מהמחצית השנייה של שנת 2015, שגיב ביקש להביא לכך שגם המשיבים 2-6 (להלן גם: דוד, אלידור, עדן, אבי ו-אדם, בהתאמה) שעמם הוא נמצא בקשרים קרובים, ישהו עמו בבית המלון, ודרש לשכור עבורם ועבור מקורבים אחרים חדרים ושירותים נוספים במחירים מופחתים משמעותית ביחס למקובל. על-פי הנטען, המשיבים השתלטו על מתחם המלון ומתקניו ונהגו בו מנהג בעלים, תוך נקיטת אמצעי אלימות, הפחדה ואיומים כלפי אורחי המלון, מנהליו ועובדיו. כתוצאה מאיומי המשיבים והתנהגותם המאיימת קיבלו המשיבים עבורם או עבור חבריהם ובני משפחותיהם חדרים במלון, שירותי הסעדה ושימוש בטרקלין העסקים של המלון, ללא תשלום או במחירים נמוכים במיוחד. התרחשויות אלה אף הובילו, כך על-פי כתב האישום, להתפטרותם של עובדים מבית המלון. עוד מתואר בחלק הכללי של כתב האישום כי במהלך התקופה הרלוונטית הכניסה משטרת ישראל שני סוכנים סמויים לעבוד בבית המלון – האחד במסווה של מלצר (להלן: המלצר גיא) והשני במסווה של קצין ביטחון (להלן: קצין הביטחון מארק), אף קודם להגשת תלונות במשטרה. הראיות ששימשו בסיס לכתב האישום הן גם תוצרי עבודתם של אותם סוכנים.

3. האישום הראשון פורט מסכת ארוכה של פעולות והתבטאויות מצד המשיבים שנעשו מתוך כוונה לאיים ולהטיל אימה על הנהלת המלון ועובדיו. התנהגויות אלה, כך על-פי האמור באישום זה, נועדו לאפשר למשיבים לעשות ככל העולה על רוחם במלון, לקבל שירותים שונים ללא תשלום ולהניע את ההנהלה והעובדים להסכים למעשיהם. במסגרת כך, המשיבים אמרו מעת לעת כי הם "חייליו" של עמיר מולנר ועושי דברו של שגיב. האישום הראשון כולל דוגמאות להתנהגויות המיוחסות למשיבים, שיובאו כאן לשם המחשה. כך, מצוין כי במקרה אחד דוד אמר לאחת מעובדות המלון: "אני יכול לשים אותך בכיסא גלגלים ולהוריד לך את הידיים ותהיי עם תחבושות על הפנים". במקרה אחר הטיח דוד בפקידת קבלה במלון: "מי את שתגידי לי לא, אני אשבור פה את כל הדלתות". כמו כן, האישום הראשון מייחס לאבי את האמירה "הגמדה הזאת מעצבנת אותי, שאני לא אשים לה משהו מתחת לרכב", לאחר שאחת מעובדות בית המלון דרשה שישלם עבור ארוחה במסעדת המלון. בהמשך לכך, האישום הראשון מתאר מקרים נוספים שבהם המשיבים נהגו לאכול במסעדה הפועלת במלון ללא תשלום ולאיים על המלצרים כאשר הם נדרשו לשלם; להיכנס למטבח המסעדה וליטול משם מזון ומשקאות בשווי אלפי שקלים אף תוך פריצתו של מנעול המקרר; לדרוש מפתחות כניסה לטרקלין העסקים של המלון אף שלא היו זכאים להיכנס אליו; ולהחנות את רכביהם בשטחי חניה השייכים למלון ובמרחבים המיועדים להולכי רגל. עוד מצוין, כי לאחר אירוע אלים שבו השתתפו שניים מהמשיבים בלובי המלון, הזהירה מנהלת המלון את העובדים במלון מפני עימות עם המשיבים. כמו כן, מנהלת המלון הורתה לעובדים להימנע מהזמנת משטרה במקרה של אירוע חריג במעורבותם של המשיבים, מחשש לתגובתם של האחרונים. בנוסף, כך על-פי האישום הראשון, המשיבים התקינו, בצוותא חדא עם לירון, רשת מצלמות פנימית בבית המלון ששירתה רק אותם. בהמשך לכך, כשנודע לשגיב כי מתאספת ישיבת ועד של דיירי המלון בהשתתפותה של מנהלת המלון, וכי בכוונתם של אלה להתלונן על

מעשיהם של המשיבים, הוא פנה אל מנהלת המלון והודיע לה כי יהיה מוכן לעזוב את המלון בתמורה לסכום של מיליון שקל. בגין המעשים המתוארים לעיל יוחסו למשיבים העבירות הבאות: ריבוי עבירות של סחיטה באיומים שהביאה לדבר מעשה בצוותא חדא לפי סעיף 428 סיפא בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); וכן ריבוי עבירות של גניבה בצוותא חדא לפי סעיפים 384 ו-29 לחוק העונשין.

4. על-פי האישום השני (שיכונה כאן גם אירוע התקיפה בלובי), המיוחס לשגיב ולעדן בלבד, ביום 15.10.2015 הם תקפו אדם אלמוני שעבר בלובי המלון, לאחר שזה הכה אדם אחר שישב שם. על-פי הנטען, שגיב חסם את דרכו של האלמוני בכוח ודחף אותו לעבר האחר, בעוד עדן מכה אותו בחוזקה בפניו. כתוצאה מהמכה התמוטט האלמוני ארצה, ושגיב נעמד מעליו והחל לצעוק ולאיים עליו. בגין המעשים המתוארים לעיל יוחסה לשגיב ולעדן עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות בצוותא חדא לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין.

5. על-פי האשום השלישי (שיכונה כאן גם אירוע המאבטח), המיוחס לעדן ולדוד בלבד, ביום 28.11.2015 בשעה 17:30 או בסמוך לכך נכנסו השניים למלון יחד עם אחרים. עם כניסתם עצר המאבטח ש.א. (להלן: המאבטח) את דוד ועדן וביקש מהם להזדהות, אך הם התעלמו מבקשתו ונכנסו למלון. זמן קצר לאחר מכן החליטו דוד ועדן לנקום במאבטח על כך שעיכב אותם. בהתאם לכך, בסמוך לשעה 18:00 הם ארבו לו בסמוך לשירותי המלון, וכאשר הגיע למקום דוד הכה אותו בחוזקה בעינו באמצעות המרפק, בעוד עדן עומד בסמוך ומשגיח לבל יתערב אחר במעשה. כתוצאה מהמכה ספג המאבטח חבלה קשה בארובת העין ואף נזקק בהמשך לטיפול רפואי. בסמוך לאחר מכן ניגשו דוד ועדן למאבטח ואיימו עליו בצוותא לבל יתלונן במשטרה, וכתוצאה מאיומיהם הוא אמנם נמנע מהגשת תלונה. בגין המעשים המתוארים לעיל יוחסו לדוד ולעדן עבירה של חבלה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 וסעיף 335(א)(2) לחוק העונשין וכן עבירה של הדחה בחקירה לפי סעיף 245(א) לחוק העונשין.

6. לפי האשום הרביעי (שיכונה כאן גם אירוע הבריקה), המיוחס לשגיב ולאלידור בלבד, במהלך חודש אוגוסט 2015 או בסמוך לכך התלונן שגיב בפני מנהלת המלון על התנהגותם של אורחי המלון בבריקה באומרו שהם "עושים שכונה". מנהלת המלון ענתה לשגיב כי גם חבריו שלו "עושים שכונה" ובתגובה אמר לה שגיב "כנראה שאני צריך להסביר לך פעם אחת מה זאת 'שכונה'". ביום 28.8.2015 מסר אלידור לפקידת הקבלה א.ה. כי בכוונת המשיבים להתנקם במנהלת בית המלון. למחרת, ביום 29.8.2015 בשעות הבוקר הגיע אלידור לבריקת בית המלון לבקשתו של שגיב, אסף את כל כסאות הבריקה ומנע מבאי הבריקה להשתמש בהם וכן חסם את הכניסה לבריקה מצדה האחד לכלל אורחי המלון. באותה עת עמד שגיב במרפסת המלון ופיקח מרחוק על מעשיו של אלידור. בעקבות מעשים אלו הזעיקו עובדי המלון את המשטרה, והשוטרים שהגיעו למקום עצרו את אלידור. לאחר מעצרו של אלידור פנה שגיב אל דלפק הקבלה של המלון ואיים על העובדים במקום באמרו כי יחפש את מי שהזעיק את המשטרה. כתוצאה מהאירוע המתואר לעיל נאלץ בית המלון לפצות את אורחיו. כמו כן, מפאת חששה מזעמו של שגיב וחבריו נמנעה מנהלת המלון להגיע לעבודה למשך תקופה לאחר האירוע. בגין המעשים המתוארים לעיל יוחסה לשגיב ולאלידור עבירה של סחיטה באיומים שהביאה למעשה בצוותא חדא לפי סעיף 428 סיפא וסעיף 29 לחוק העונשין.

7. על-פי האישום החמישי (שיכונה כאן גם אירוע הסמנכ"ל), המיוחס לשגיב בלבד, במהלך חודש ספטמבר 2015 נפגש סמנכ"ל הכספים של הרשת שאליה שייך המלון עם שגיב והודיע לו כי לא ניתן להמשיך ב"הסדר" הקיים עמו וכי מחיר השכירות של החדרים המושכרים לו יעלה. בתגובה ענה שגיב כי הוא מקבל בהבנה את החלטת הרשת. מספר ימים לאחר מכן שאל שגיב את מנהלת המלון למקום מגוריו של סמנכ"ל הכספים, אך היא מסרה לו רק את עיר מגוריו, ובהמשך דיווחה על כך להנהלת הרשת. סמוך לאחר מכן, בשל החשש מפני שגיב, הגיעה עמו מנהלת המלון להסכם כי

מחירי החדרים שיושכרו לו לא יועלו אך שגיב ישכור רק שני חדרים. יחד עם זאת, עד למעצרו של שגיב הוא המשיך לשלם את המחיר המוזל ללא כל הגבלה על מספר החדרים ששכר. בגין המעשים המתוארים לעיל יוחסה לשגיב עבירה של סחיטה באיומים שהביאה לדבר מעשה לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין.

8. לפי האמור באישום השישי (שיכונה כאן גם פרשת ההשכרה), המיוחס לשגיב, דוד, אלידור ועדן בלבד, הם קשרו קשר לקבלת כספים במרמה מבית המלון, על-ידי כך שישכירו לאחרים חדרים במלון במחיר גבוה וייקחו לכיסם את התמורה או את ההפרש בין המחיר הגבוה למחיר המוזל שאותו הם משלמים למלון. בהתאם לכך, נהגו דוד ואלידור להשכיר למקורביהם את חדרי בית המלון, אשר נרשמו מראש על שמותיהם של שגיב ודוד. דוד ואלידור הורו למקורביהם להשאיר בדלפק הקבלה מעטפות ובהן כסף עבור תקופת שהייתם במלון. בסמוך לאמור, הגיעו דוד, אלידור ועדן לדלפק הקבלה ולקחו את הכסף לכיסם. במקרים אחרים הם שילמו לבית המלון סך של 500 שקל (המחיר ה"מוזל" עבור שכירת חדר) ושלשלו לכיסם את ההפרש. כתוצאה מכך נגרמו לבית המלון הפסדים כבדים. בגין המעשים המתוארים לעיל יוחסה לשגיב, דוד, אלידור ועדן עבירה של קבלת דבר במרמה בצוותא חדא לפי סעיפים 415 ו-29 לחוק העונשין.

9. על-פי המתואר באישום השביעי (שיכונה כאן אירוע הפסח), המיוחס לשגיב בלבד, במהלך חודש מרץ 2016 הוא פנה למנהלת בית המלון ודרש לשכור שמונה חדרים עבור מקורביו לסוף השבוע שבו יחול חג הפסח תמורת הסכום הנמוך של 500 שקל לחדר. בנוסף, שגיב דרש ממנהלת המלון לסגור לשימושו הפרטי את אולם ההסעדה של המלון עבור ארוחת ליל הסדר. מנהלת המלון העבירה את הדרישה להנהלת הרשת, שסירבה לכך. בסמוך לאחר מכן שוחחה מנהלת המלון עם שגיב והודיעה לו על דחיית בקשתו. כן הודיעה לו על כך שהנהלת הרשת הפקיעה מידיה כל אפשרות להמשיך ולממש את "הסדר החדרים" שממנו הוא נהנה עד אז, וכי כל הזמנות החדרים ייעשו דרך מרכז ההזמנות של הרשת. בתגובה אמר שגיב למנהלת המלון "שלא תפנה אליו יותר בכל בקשת עזרה שהיא, שכן יותר הוא לא יוכל לעזור לה". בסמוך לאחר מכן פנו נציגיה של הנהלת הרשת למשטרת ישראל וביקשו את התערבותה. בגין המעשים המתוארים לעיל יוחסה לשגיב עבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין.

החלטתו של בית המשפט המחוזי

10. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של המשיבים 1-5 עד תום ההליכים המשפטיים נגדם. הואיל ואדם שוחרר ל"מעצר בית" במסגרת מעצר הימים, ביקשה המדינה להאריך את מעצר הבית שבו הוא נתון עד תום ההליכים נגדו.

11. בית המשפט המחוזי דחה את הבקשה לעצור את המשיבים 1-5 עד תום ההליכים נגדם, ולהאריך את מעצר הבית שבו היה נתון אדם. בית המשפט המחוזי קבע, בפתח הדברים, כי קיים קושי ב"קונספט הסחיטה" שעומד ביסוד האישום הראשון. בעניין זה, בית המשפט המחוזי ציין כי לא קיימות ראיות המצביעות על "תכנית סחיטה" הכוללת חלוקה לשלבים ולתפקידים שונים, ואשר במסגרתה פעלו המשיבים כגוף אחד. בית המשפט המחוזי הוסיף כי הוא "מתקשה לראות את אסופת האירועים הקונקרטיים המפורטים בכתב האישום, אשר נראים כאקראיים לחלוטין, ככאלה המתגבשים לכדי תכנית שכזו" (סעיף 12 להחלטה). בית המשפט המחוזי קבע כי מבלי להקל ראש בהתנהלותם של המשיבים, גם אם חלק מהמעשים המיוחסים להם עולים כדי איומים, לא בהכרח ניתן לקבוע שקיים מתאם בין אותה התנהגות פסולה לתפיסה רחבת ההיקף העומדת ביסוד האישום הראשון. בית המשפט המחוזי תמך את מסקנתו זו

במספר דוגמאות, ובהן אמירתה של מנהלת המלון בחקירתה כי ההתנהלות מול שגיב הייתה "בדרכי נועם ודרכי שלום" והעובדה שבאחד המקרים אשר בהם לא התקבלה דרישתו של שגיב הוא "נכנע" ופעל באופן שבו הונחה על-ידי הנהלת המלון (כמתואר באישום השביעי). ראוי להוסיף, בהקשר זה, כי בית המשפט המחוזי הבהיר כי אם היה משתכנע שהמשיבים אכן פעלו במסגרת "תכנית אב עבריינית" שמטרתה סחיטת המלון, תוצאת החלטתו הייתה שונה (סעיף 12 להחלטה).

12. בית המשפט המחוזי הוסיף ובחן את שאלת קיומן של ראיות לכאורה ביחס לאישומים האחרים, וקבע כי קיימת חולשה בתשתית הראייתית שבבסיס כל אחד מהם. כך, בנוגע לאישום השני (אירוע התקיפה בלובי) נקבע כי לא קיימות ראיות לכאורה לשותפות של שגיב בביצוע המעשה; ביחס לאישום השלישי (אירוע המאבטח) נקבע כי החולשה הראייתית נובעת בין היתר מכך שהמאבטח לא מסר גרסה פוזיטיבית ביחס לזהות של תוקפיו וכי התוודותו לכאורה של דוד על מעורבותו בתקיפה לקונית; באשר לאישום הרביעי (אירוע הבריכה) נקבע כי קיים ספק אם התשתית הראייתית יכולה לבסס עבירה של סחיטה וכי קיימים קשיים וסתירות בהודעותיהם של עובדי המלון שתיארו את האירוע, בפרט ביחס לאיומים שהשמיע שגיב; בנוגע לאישום החמישי (אירוע הסמנכ"ל) נקבע כי לא ברור שקיים קשר סיבתי בין האיומים שהשמיע שגיב לבין התוצאה, שכן מעדותה של מנהלת המלון עולה כי הנהלת הרשת מלכתחילה המליצה שלא להעלות את מחירי השכירות לשגיב, וכי ממילא תתקשה המדינה להוכיח כי הקפאת המחיר קשורה לאיומים ולא לשיקולים מסחריים של המלון; באשר לאישום השישי (פרשת ההשכרה) הודגש כי בהיעדר איסור מטעם הנהלת המלון להשכיר חדרים בשכירות משנה קיים קושי לראות בהתנהלותם של שגיב, דוד, אלידור ועדן התנהגות החוצה את הרף הפלילי (להוציא עבירות מס פוטנציאליות); ביחס לאישום השביעי (אירוע הפסח) נקבע כי קיים קושי לראות באמירה של שגיב למנהלת המלון "שלא תפנה אליו יותר בכל בקשת עזרה שהיא, שכן יותר לא יוכל לעזור לה" אמירה המשמשת בסיס ראייתי הולם לאישום בעבירת סחיטה באיומים, במיוחד נוכח העובדה שבסופו של דבר שגיב הזמין חדרים במחיר מלא כפי שהתבקש. בית המשפט המחוזי ציין כי מנהלת המלון תיארה בעדותה שבעבר נעזרה בשגיב במקרים שבהם אחד מחבריו השאיר חדר לא מסודר או לא שילם בזמן, כך שניתן להבין את אמירתו גם על רקע זה.

13. באשר לעילות המעצר נקבע כי גם אם תתקבל הטענה שניתן לראות בהתנהגויות המתוארות בכתב האישום חלק מתכנית סחיטה, הרי שמדובר בהתנהגויות שנועדו לסחוט כניסה לטרקלין המלון, ארוחות חינוך בחדר האוכל וחניה במקום סמוך למלון. אלה, כך נקבע, אינן התנהגויות מהסוג המצביע על מסוכנות המחייבת מעצר מאחורי סורג ובריח. בית המשפט המחוזי הדגיש כי שגיב מתגורר במלון חמש שנים, ומעולם לא התבקש על-ידי הנהלת המלון לעזבו, שכן לאורך תקופה ארוכה המלון התפרנס גם משגיב וחבריו. בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע כי גם אירועי האלימות המתוארים באישומים השני והשלישי הם אירועים קונקרטיים שאינם משקפים מסוכנות מהסוג המחייב מעצר. באופן דומה נקבע כי גם האמירות המאיימות המתוארות בכתב האישום אינן מצדיקות מעצר מאחורי סורג ובריח. בית המשפט המחוזי הטעים כי עיון במכלול העדויות אכן מלמד על תחושת פחד שקיננה בקרב חלק מעובדי המלון, אך הוסיף כי ברובם של המקרים תחושת הפחד נבעה מ"ההילה העבריינית" של חלק מהמשיבים, ולא בהכרח ממעשים של ממש. בית המשפט המחוזי הפנה להודעות רבות של עובדי המלון שמסרו כי לא חשו מאוימים וכי המשיבים לא איימו עליהם מעולם. גם ביחס לעילת השיבוש נקבע כי היא לא מתקיימת בעוצמה גבוהה מספיק כדי לחייב את מעצרו של המשיבים, בהתחשב בכך שהמשיבים לא יכולים לשבש את עדויותיהם של השוטרים, ושהרוב המכריע של העדויות האחרות הוקלט. בית המשפט המחוזי ציין כי עברם הפלילי של שגיב, דוד, אדם ואבי הוא רלוונטי, אך אין בו כדי להטות את הכף לטובת מעצר אלא רק להשפיע על סוג והיקף תנאי הערובה שייקבעו.

14. בית המשפט המחוזי קבע כי ניתן לאיין את עילות המעצר בעניינם של המשיבים 1-5 באמצעות קביעתם של תנאי

ערובה הולמים. בית המשפט המחוזי קבע כי אף שייתכן כי חלק מהמשיבים מנהלים אורח חיים עברייני או משתייכים לארגון עברייני, יש לבחון את הצורך במעצרים בהתאם לעובדות המתוארות בתיק דנן בלבד. בסיכומי של דבר, בית המשפט המחוזי הורה על שחרורם של המשיבים 1-5 ממעצר, אך הורה ששגיב ודוד ישהו במעצר בית מלא, בכפוף לכך שניתן יהיה לעיין מחדש בתנאי זה בחלוף שלושה חודשים ובהיעדר הפרות מצדם. כמו כן, ביחס למשיבים 1-5 ניתן צו עיכוב יציאה מהארץ ונקבעו תנאים כספיים בסכומים שונים. באשר לאדם, בית המשפט המחוזי הורה על ביטול מעצר הבית שבו הוא נתון, והוסיף כי תנאי הערובה שנקבעו בהחלטות קודמות יחולו עד לתום ההליכים. לבסוף, בית המשפט המחוזי הורה על הרחקתם של כל המשיבים מהמלון וממשרדי הנהלת הרשת ברדיוס של קילומטר.

15. לבקשת המדינה, בית המשפט המחוזי הורה על עיכוב ביצוע של החלטתו על-מנת לאפשר לה להגיש ערר לבית משפט זה.

הערר והתגובות לו

16. ביום 25.7.2016 המדינה הגישה ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי. בהחלטתו מאותו יום הוריתי, בהסכמת הצדדים, על המשך עיכוב הביצוע של החלטת בית המשפט המחוזי עד למתן החלטה אחרת שתתקבל לאחר דיון במעמד הצדדים.

17. המדינה טוענת כי התמונה העולה בבירור מחומר הראיות ואשר באה לידי ביטוי בכתב האישום היא של קבוצה עבריינית שהשתלטה על מלון בתל אביב לאורך חודשים ארוכים תוך נקיטת אלימות, איומים ומעשי הפחדה כלפי אורחי המלון ועובדיו, וכתוצאה מכך גרימת הפסדים למלון. עמדת המדינה היא שאין מקום לבחון כל אחד ואחד מן האירועים כשהוא עומד לעצמו. לטענת המדינה, כדי ללמוד על קיומם של מעשי סחיטה מתמשכים מצד המשיבים אין צורך להצביע על "תכנית עבריינית" מתוכננת לפרטי פרטים הכוללת חלוקה מראש של תפקידים שונים. לשיטתה, עבירות סחיטה, ובכלל זה שרשרת של מעשי סחיטה, יכולות להתגבש גם באופן ספונטני או להתפתח על רקע תפיסה או התנהגות משותפת של המעורבים השונים. המדינה טוענת כי במקרה דנן היה על בית המשפט המחוזי לבחון את המקרה בכללותו ולתת משקל להצטברותם של המעשים האלימים המתוארים בו. המדינה מדגישה כי התבטאויות כגון אלו שמפורטות בכתב האישום, תוך אזכורו של ארגון פשיעה, איומים במעשי אלימות קשים וכיוצא באלה, אינם אך "התנהגות פסולה" אלא התבטאויות שנועדו להלך אימים על השומעים אותן.

18. המדינה מוסיפה כי לא ניתן לראות בדרישות שהציבו המשיבים, ומרביתן אף נענו, דרישות שהן חלק ממהלך עסקים רגיל שעובדי המלון הסכימו לו מרצונם החופשי או כחלק מההתקשרות החוזית של המשיבים עם המלון. לטענת המדינה, די באופיין של דרישות אלו, ולא כל שכן בתדירות שבה נעשו ובצירוף התנהגותם המאיימת של המשיבים במלון לאורך זמן, כדי ללמד על כך שברקע הדברים עמדו איומים מפורשים או משתמעים. המדינה מדגישה כי דברים אלו נכונים גם לגבי המקרים שבהם עובדי המלון לא נענו לדרישותיהם של המשיבים, שהרי עבירת הסחיטה באיומים אינה מחייבת שהסחיטה תצליח בפועל.

19. לשיטת המדינה, גם הדוגמאות ששימשו את בית המשפט המחוזי לביסוס קביעתו בדבר היעדרה של תכנית סחיטה אינן תומכות במסקנתו. בין היתר, המדינה סבורה כי העובדה שמנהלת המלון הזהירה עובדים מפני עימות עם המשיבים

מלמדת על "אווירת האימים" ששררה במלון. כמו כן, המדינה טוענת שיש לייחס משקל רב לדברים שתועדו בהקלטות הסמויות שביצעו הסוכנים במלון ושמהם עולים איומים מפורשים – להבדיל מן הדברים המתונים יותר שעליהם סיפרו העדים במשטרה, לטענתה ככל הנראה תחת רישומו של הפחד שבו הם עדיין מצויים. לבסוף, המדינה מוסיפה וטוענת כי קיימות ראיות לכאורה גם להוכחתם של האירועים המתוארים באישומים 2-7.

20. אשר לעילת המעצר, המדינה סבורה כי בית המשפט המחוזי שגה גם בקבעו שעילת המעצר בעניינם של המשיבים אינה חזקה בשל כך שפחדם של עובדי המלון לא נבע ממעשים קונקרטיים אלא מ"ההילה העבריינית" של המשיבים. המדינה מדגישה כי נקבע לא אחת שאיום במסגרת עבירה של סחיטה באיומים אינו חייב להיות מפורש, ולעתים אף די באזכור שמו של עבריין או ארגון פשיעה כדי ללמד על מעשה סחיטה.

21. כמו כן, המדינה מפנה לכך שבפסיקה נקבע כי עבירות של סחיטה באיומים הן עבירות שבהן טבועים מסוכנות וחשש מפני שיבוש הליכי משפט. לכן, כך נטען, ככלל אין לשחרר במקרים מעין אלו לחלופת מעצר. המדינה מוסיפה כי למרבית המשיבים עבר פלילי, ויש בכך כדי להגביר את מסוכנותם. בעניין זה צוין כי לשגיב תשע הרשעות קודמות במגוון של עבירות רכוש, אלימות ונשק; כי לדוד שתי הרשעות קודמות בעבירות תקיפה, איומים, היזק לרכוש ומעשה מגונה באדם; כי לאבי שתי הרשעות קודמות בעבירות של תקיפה סתם ותקיפה הגורמת חבלה של ממש; וכי לאדם הרשעה אחת בעבירה של נשיאת נשק שלא כדין.

22. בשים לב לאמור לעיל, המדינה טוענת כי בית המשפט המחוזי שגה בכך שהורה על שחרורם של המשיבים לחלופת מעצר, כאשר לגבי חלקם אף לא הורה על מעצר בית, ולא כל שכן מבלי שעניינם נבדק על-ידי שירות המבחן. לטענת המדינה, יש להורות על מעצרם של משיבים 1-5 עד תום ההליכים, ולהורות על המשך מעצר הבית של אדם.

23. בדיון בערר שהתקיים בפני ביום 2.8.2016 טענו המשיבים כולם שדין הערר להידחות.

24. לטענת המשיבים, כתב האישום, כמו גם הערר מטעם המדינה, מבוססים על השערות ופרשנויות, ולא על עובדות מוצקות. המשיבים מוסיפים וטוענים כי כאשר בוחנים את הראיות האובייקטיביות אחת לאחת מתברר כי אין מדובר בעבירות, אלא לכל היותר בהתנהגויות לא ראויות ואף לא מנומסות, או לכל היותר בהתנהגויות פסולות ברף הנמוך של הפלילויות. המשיבים טוענים עוד כי לרבות מאמירותיהם ניתנו פרשנויות מחמירות, שאינן הכרחיות. כך למשל, לטענתם, לקוח לא מרוצה שאומר "אינך יודע מי אנחנו" אינו בהכרח לקוח מאיים. כמו כן, נטען כי הסוכן המשטרתי שעמו התקיימו חלק מן השיחות שתועדו נהג באופן שליבה את תגובותיהם של המשיבים.

25. זאת ועוד, המשיבים מצביעים על כך שאמירותיהם של העדים השונים במשטרה כוללות התייחסויות חיוביות רבות למשיבים, ובראשם לשגיב, שמתגורר בדירה שבמתחם המלון זה כחמש שנים. הם סבורים שתיאורו של שגיב כאדם נחמד, באופן חוזר ונשנה, צריך להישקל, תוך מתן משקל גם לפוטנציאל המזכה שבחומר הראיות. בא-כוחו של שגיב מוסיף שהטענה שהמשיבים האחרים הם "עושי דברו" היא אך סברה. כמו כן, הוא מפנה לכך שהמדינה לא הצביעה על עובדים שעזבו את העבודה במלון כביכול בשל התנהגותם של המשיבים, ומטעים כי עובד אחד שעזב את המלון עשה כן בשל כך שפוטר מטעמים אחרים.

26. בא-כוחם של דוד, אלידור ואדם מדגיש את קביעתו של בית המשפט המחוזי לפיה לא ניתן להתעלם מריבוי עדויות לא מפלילות בתיק. כמו כן, בהתייחס לאדם צוין כי האישום הנוגע לו הוא פעוט ונוגע למספר ארוחות חינם ומספר בקבוקי שתיה.

27. אף בא-כוחם של עדן ואבי טוען כי הראיות בתיק דווקא סותרות את התיזה שעמדה בבסיס כתב האישום. הוא הדגים את הדברים בהתייחס לטענה שהמשיבים לא שילמו עבור ארוחותיהם והצביע על עדותו של האחראי שציין כי לפעמים הם משלמים ולפעמים לא, ובמקרים אלה הנושא היה מוסדר באמצעות חיוב חשבוננו של שגיב. הוא הדגיש כי לו היו המשיבים מתכוונים לסחוט את המלון הם לא היו משלמים כלל.

דיון והכרעה

28. לאחר שבחנתי את הדברים אני סבורה כי דין הערר להתקבל באופן חלקי במובן זה שיוזמן תסקיר אשר יבחן את אפשרות שחרורם של המשיבים 1-5 לחלופת מעצר ואת שחרורו של המשיב 6 ממעצר בית.

ראיות לכאורה

29. אפתח ואומר כי ההכרעה בערר זה חייבה "צלילה" אל תוך חומר ראיות סבוך ומפורט ביותר, שבו "עצים" רבים, וביניהם צריך היה לפלס דרך ביער. מהיבט זה, ההכרעה לא הייתה קלה כלל ועיקר.

האישום הראשון

30. חלקו הארי של כתב האישום מייחס למשיבים עבירות רבות של סחיטה באיומים, רובן בגדרו של האישום הראשון. אישום זה, אם כן, הוא האישום המרכזי שעומד בלבו של כתב האישום. במידה רבה, ההכרעה באשר לתשתית הראייתית הקיימת בו משליכה על גורל הערר כולו. על כך ניתן ללמוד הן מנוסחו של כתב האישום, הן מהתייחסות הצדדים אליו (למשל, בסעיף 9 לערר) והן מהעובדה שהוא נסב על כל המשיבים כולם. דומה שכך ראה את הדברים גם בית המשפט המחוזי. בזירות המתבקשת אעיר כי למעשה, חלק מהאישומים 2-7 נסבים על מעשים פחות חמורים, באופן יחסי, גם אם אין להקל בהם ראש, ודומה שאף המדינה הייתה מתייחסת אליהם בחומרה פחותה אילו עמדו לבדם. כמובן, אין בכך כדי להפחית מחומרתם של המעשים המתוארים בחלק מאישומים אלה, כדוגמת אירוע המאבטח המתואר באישום השלישי. השאלה העיקרית העומדת בפני, אם כן, היא האם הראיות שהוצגו מטעם המדינה מקימות סיכוי סביר להרשעתם של המשיבים בעבירות המתוארות באישום הראשון, בעיקר העבירות של סחיטה באיומים. בית המשפט המחוזי השיב על שאלה זו באומרו: "אין די ראיות היכולות לשמש כ'דבק' המחבר בין האירועים השונים ובכך טמון הקושי המרכזי של קונספט הסחיטה" (סעיף 12 להחלטתו של בית המשפט המחוזי). דעתי שלי שונה. אני סבורה שחומר הראיות הגולמי בתיק תומך ב"קונספט הסחיטה" שעומד בבסיס האישום הראשון, כפי שאראה להלן.

31. כבר בפתח הדברים חשוב להדגיש כי מקובלת עלי עמדתה של המדינה, לפיה במקרים כגון דא יש לבחון האם

קיימת תשתית ראייתית לכאורית ביחס למקרה בכללותו, תוך מתן משקל להקשרם של דברים. כפי שצוין זה מכבר:

"איום, כנודע, אינו חייב להיות איום מפורש ובמפגיע; יכול שיהא משתמע, מרומז או עקיף. מאיים 'מתוחכם' יימנע מאיום מפורש, אלא ישתמש בלשון 'תמימה' לכאורה, אשר תשיג אותה מטרה מבלי להביאו בגדרי איום מפורש".

ובהמשך הדברים:

"העורר והנאשמים הנוספים לא איימו על בעלי העסקים מפורשות, ואולם בחינה מדוקדקת של הראיות מגלה תמונה שיש בה כדי לאשש את החשש כי ביצעו לכאורה את המיוחס להם, מכל מקום כשהיא מצטברת; מה שאילו עמד בפני עצמו ב'בודדת', אולי ניתן היה לנסות להסבירו, מקבל לכאורה ממד אחר כשהוא חלק ממכלול מצטבר. עתירת העורר לבחינה ספציפית של כל אישום היא לגיטימית כטענת סניגוריה, אך אין כל אישום יכול לעמוד לבדו, אלא עליו להיבחן כחלק מן התמונה הכוללת של האישומים. תיק זה אין לבחון איפוא רק לגבי כל אישום בנפרד, אלא גם בתמונה כוללת" (בש"פ 5953/10 אלפרון נ' מדינת ישראל, פסקה ט' (6.9.2010) (להלן: עניין אלפרון). ההדגשה במקור. ראו עוד: בש"פ 4120/11 דדוש נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (6.6.2011) (להלן: עניין דדוש); בש"פ 4211/09 עליה נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (24.5.2009).

חשוב להבהיר, כי אינני משווה את נסיבות המקרה לעובדות שנדונו בעניין אלפרון, אלא רק מאמצת את העקרונות שהותוו בו לגבי משמעותם של איומים משתמעים ומצטברים.

32. מחומר הראיות עולה לכאורה כי המשיבים נהגו בתוקפנות כלפי עובדי המלון ואיימו עליהם, בעל-פה ובהתנהגות. כך למשל, אחד מקציני הביטחון במלון מסר בהודעתו במשטרה כי אלידור התקשר אליו בנוגע לקצין ביטחון אחר ואמר לו "מה הקבט החדש הזה מה הוא מציק לי הוא לא יודע מי אני ומי דוד ושלא יתעסק איתנו" (הודעתו של יניב ר' מיום 7.4.2016, שורות 280-285); קצינת ביטחון נוספת מסרה כי אחד מאחיו של דוד אמר לה "חבל שתמצאי מטען מתחת לרכב" (הודעתה של תהילה א' מיום 7.4.2016, שורות 274-275); פקידת קבלה במלון מסרה כי באחת ההזדמנויות היא סירבה לתת לדוד כרטיס כניסה לחדר, ובתגובה הוא אמר לה "מי את שתגידי לי לא, אני אשבור פה את הדלתות" (הודעתה של עינת ק' מיום 6.4.2016, שורות 75-79); מנהלת המלון סיפרה לקצין הביטחון מארק כי לאחר אירוע שבו האחרון הזמין משטרה שנתנה לעדן דו"ח חניה, שגיב אמר לה שלא כדאי לקצין הביטחון מארק לחזור לעבודה (דו"ח ותמלול מיום 3.4.2016); אבי שוחח עם המלצר גיא על עובדת המלון ר' שעברה במקום ואמר "שאני לא אשים משהו מתחת לרכב" (דו"ח מיום 9.2.2016); במועד אחר, לאחר שאבי ביקש כי יכינו לו ולעדן אוכל, אמר לו המלצר גיא כי ר' ביקשה שהם ישלמו על האוכל, ובתגובה ענה לו אבי "אני אחייב לה את הפנים". במקרה נוסף, כאשר הבחין דוד במלצרית אלא מ' במסעדת המלון, כאשר זו מביטה באינטרנט על כתבה הנוגעת לעבריו מסוים, ניגש אליה ואמר: "אנחנו מארגנים לאנשים יום העצמאות לפני יום העצמאות, אני יכול לשים אותך בכיסא גלגלים, את יודעת להתגלגל" תוך שהוא מדגים תנועה בכיסא גלגלים, והוסיף "אני גם יכול לעשות אקסטרה ולהוריד לך את הידיים ותהיי עם תחבושות על הפנים" (דו"ח מיום 31.1.2016; הודעתה של אלא מ' מיום 13.4.2016, שורות 14-24). אכן, בהודעתה זו ציינה אלא מ' כי לא לקחה את דבריו של דוד ברצינות, מאחר שהם היו נוהגים "לעקוץ" אחד את השנייה, ובכל זאת דומה שהדברים אינם מאבדים לחלוטין ממשקלם גם כך.

33. גם התנהגותם של המשיבים במלון כמי שעושים בתוך שלהם מלמדת על הפחד שהשרו על עובדי המלון. כך

למשל, מהודעתה של מנהלת המלון עולה כי שגיב ולירון התקינו מצלמות בשטח המלון מבלי לשאול אותה (הודעה מיום 10.4.2016, שורות 57-64); כי מקורביהם נכנסו לבריכת המלון מבלי להתחשב בהגבלה הקיימת על מספר האורחים שדיירי המלון רשאים להכניס לשטחה (שם, בשורות 97-118; הודעתו של יניב ר' מיום 7.4.2016, שורות 131-137; הודעתה של אביגיל ה' מיום 18.4.2016, שורה 101); כי המשיבים נהנו ממחיר מופחת על ארוחות במלון ולעתים הם כלל לא שילמו ואף הוציאו אוכל מהמטבח ללא רשות (שם, בשורות 258-265; הודעתה של אלא מ' מיום 6.4.2016, שורות 235-239; הודעתה של שרון ר' מיום 6.4.2016, שורות 60-81; הודעתו של יניב ר' מיום 7.4.2016, שורות 88-124); וכי הם נהגו להיכנס לטרקלין העסקים של המלון ולחדר הכושר למרות שלא היו מורשים לכך (הודעתו של יניב ר' מיום 7.4.2016, שורות 185-188; הודעתה של תהילה א' מיום 7.4.2016, שורות 65-66; הודעתה של אביגיל ה' מיום 18.4.2016, שורות 65-97). יש להדגיש כי העובדה ששגיב מתגורר במלון באופן קבוע אינה מסבירה את מתן ההטבות, שכן מהעדויות עולה כי ההטבות שקיבלו המשיבים היו חריגות גם ביחס לאורחי המלון ולדיירים האחרים. הדברים נכונים גם ביחס להצבת המצלמות בשטח המלון, שבניגוד לנטען, הוצבו לכאורה מבלי לקבל את אישורה של מנהלת המלון.

34. חלק מעובדי המלון העידו כי חששו להתעמת עם המשיבים, או ציינו כי אפשרו למשיבים לקבל את מבוקשם לאחר שמנהלת המלון הנחתה אותם שלא להתעמת עמם (הודעתה של שירן ר' מיום 6.4.2016, שורות 60-84; הודעתו של יניב ר', שורות 101, 105, 126-125, 166; הודעתה של תהילה א' מיום 7.4.2016, שורות 255-262). גם מנהלת המלון עצמה מסרה כי חששה להתעמת עם המשיבים ועל כן נענתה לדרישותיהם (הודעה מיום 10.4.2016, שורות 35-42, 104-118). בהקשר זה חשוב להדגיש כי אפילו אניח שחלק מעובדי המלון לא חשו מאוימים, כפי שהמשיבים ביקשו לטעון, אין בכך כדי לגרוע מהמסקנה שהתנהגותם איימה על עובדים אחרים במלון, שהעדיפו להיענות לדרישותיהם על מנת שלא לעורר ויכוח.

35. בנוסף, נראה כי התנהגותם של המשיבים הסבה למלון הפסדים רבים, כך שקשה לראות בה התנהגות שהייתה מוסכמת על הנהלת המלון ונבעה מאינטרס כלכלי. כשהתבקשה להעריך את הנזק שנגרם למלון כתוצאה מתשלום מופחת או אי תשלום על ארוחות מסרה מנהלת המלון כי "שגיב כבר שנה וחצי חייב לנו 13 אלף ₪ על מזון ומשקאות וזה אחרי המחירים המיוחדים שהוא קיבל. הוא טוען שישלם את החוב הזה... אני לא יודעת לעמוד את הנזק לגבי שאר המאבטחים שלו" (הודעה מיום 5.4.2016, שורות 65-70) [כך במקור - ד' ב' א'].

סיכום ביניים

36. הנה כי כן, מדובר במסכת רחבת היקף של התנהגויות והתבטאויות, במעורבות המשיבים כולם (גם אם בהיקפים שונים), שנועדו להטיל אימה על הנהלת המלון ועובדיו. מהחומר שנפרש לפני עולה, לכאורה, כי לעתים נועדו האיומים להשיג דבר מסוים (ארוחה חינם, כניסה לטרקלין העסקים) ולעתים הם נועדו לחזק את מעמדם הכללי של המשיבים ככאלה ש"אסור להתעסק אתם". לאחר עיון בראיות הנוגעות לאישום זה, איני רואה קושי באפשרות לראות באירועים אלה כ"חלקים של אותו שלם", או כחלק מתוכנית כוללת. נהפוך הוא. אני סבורה כי ראיית האירועים שתוארו לעיל כאירועים אקראיים, כך שכל אחד מהם ייבחן בפני עצמו, דווקא היא לוקה במלאכותיות. העובדה כי לא כל הראיות הן בעוצמה גבוהה, וכי קיימות גם אינדיקציות להתנהגות "תמימה", ואף "נחמדה" של המשיבים אינה צריכה להוביל בהכרח למסקנה שונה, ודאי שלא בשלב זה של ההליך. לא למותר להזכיר, כי בשלב של ראיות לכאורה אין בית המשפט נדרש לעמוד על משקלן של הראיות או לקבוע ממצאים בשאלת מהימנותם של העדים כפי שנעשה בהליך העיקרי (ראו למשל: בש"פ 7014/15 פלוני נ' מדינת ישראל (3.11.2015)). די בכך שקיימת תשתית ראייתית שמעלה סיכוי סביר

להרשעה, כפי שמקיימות הראיות בפנינו.

אישומים 7-2

37. עד כה דנתי בקיומן של ראיות לכאורה ביחס לאישום הראשון, וקבעתי כי תנאי זה אכן מתקיים. בשלב זה אפנה לדון בתשתית הראייתית שגובשה ביחס לאישומים 7-2. כבר עתה אציין, כי התרשמתי שביחס לחלק מהאישומים המיוחסים למשיבים קיימים קשיים – בין קשיים ראייתיים "נטו" ובין קשיים שעניינם מידת התמיכה של חומר הראיות בעבירות שיוחסו למשיבים, הכול כמפורט להלן. יחד עם זאת, אני סבורה כי אין בחולשה ראייתית זו כדי לגרוע מהמסקנה בדבר קיומן של ראיות לכאורה בתיק זה, בהתחשב בקביעותי לעיל ביחס לאישום הראשון. כמו כן, ראוי לציין כי גם אם קיימת חולשה ראייתית בחלק מהאישומים 7-2, יש בראיות העומדות בבסיס האישומים אלה כדי לתמוך ב"קונספט הסחיטה" שעומד ביסוד האישום הראשון.

38. כמו בית המשפט המחוזי, גם אם לא מכל טעמיו, אני סבורה כי לא ניתן לקבוע באופן נחרץ כי קיים סיכוי סביר להרשעתם של המשיבים בעבירות המיוחסות להם באישומים השני, השלישי והשביעי – וזאת, בין היתר, על יסוד צפייה בסרט של אירוע התקיפה (לגבי האישום השני), עיון בהודעות העוסקות בתקיפתו של המאבטח לענין זיהויים של התוקפים (לגבי האישום השלישי) ועיון בהודעותיה של מנהלת המלון (לגבי האישום השביעי). לעומת זאת, התרשמתי כי הונחה תשתית ראייתית לגבי האישומים הרביעי והחמישי.

39. באשר לאישום הרביעי (אירוע הבריקה) אני סבורה כי אילו אירוע זה היה נבחן לבדו היה מקום לומר שקיימת חולשה בראיות בכל הנוגע למעורבותו של שגיב באירוע. אולם, פני הדברים הם שונים כאשר הדברים נבחנים בהקשר הראייתי הכללי. מנהלת המלון מסרה כי מספר ימים לפני אירוע הבריקה שגיב התלונן בפניה על התנהגותם של אורחים אחרים בשטח הבריקה, ואמר לה כי הוא "צריך להסביר לך פעם אחת מה זה שכוונה" (הודעה מיום 10.4.2016, שורות 120-124). כמו כן, פקידת הקבלה אביגיל ה' מסרה בעדותה כי בלילה שקדם לאירוע הבריקה פנה אליה אלידור ואמר לה "חכי חכי מה יהיה להם מחר" (הודעה מיום 18.4.2016, שורות 192-197), וקצינת הביטחון תהילה א' מסרה כי בזמן האירוע שגיב עמד במרפסת והשקיף על המתרחש (הודעתה של תהילה א' מיום 7.4.2016, שורות 127-197). אמירות אלו מלמדות כי אירוע הבריקה לא היה אירוע ספונטני ונקודתי, לא כל שכן כאשר לוקחים בחשבון את האופן שבו נהגו המשיבים בשטח המלון דרך קבע. על כך יש להוסיף כי קצינת הביטחון תהילה א' מסרה כי זו לא הייתה הפעם היחידה שבה אלידור נהג כך (הודעתה של תהילה א' מיום 7.4.2016, 167-157). אמנם, הודעותיה של פקידת הקבלה קרולינה מ' לוקות בחולשה מסוימת, בשם לב לכך שתחילה היא מסרה כי לאחר האירוע שגיב הגיע בכעס לקבלה ואמר שהוא יחפש את מי שהזמין משטרה, ובהמשך חזרה בה מדבריה אלו (הודעות מיום 7.4.2016 ומיום 11.4.2016, בהתאמה). כמו כן, מקובלת עלי קביעתו של בית המשפט המחוזי כי קיים קושי לייחס משקל רב לעדויות לפיהן אלידור מסר כי הוא פועל על-פי "הוראה מלמעלה" ואף ציין את שמו של שגיב. אולם, כפי שצינתי, יש לראות את הראיות הקיימות לגבי אירוע הבריקה כחלק מהתנהגותם המאיימת של המשיבים בשטח המלון.

40. באשר לאישום החמישי (אירוע הסמנכ"ל) אין בידי לקבל את הטענה כי השאלה באשר למקום המגורים של סמנכ"ל הכספים עלתה במסגרת שיחת חולין, וכי בעובדה שמנהלת המלון מסרה לשגיב רק את עיר מגוריו יש כדי לשנות מכך. לכאורה, יש להבין שאלה זו על רקע המגעים של הנהלת המלון עם שגיב בנוגע למחירי השכירות, ובהקשר הדברים ניתן להבינה כאמירה מאיימת.

41. כפי שנקבע לא אחת, קיים קושי בשחרורו של נאשם בעבירת סחיטה באיומים לחלופת מעצר, הן בשל כך שעבירה זו מעידה על המסוכנות הנשקפת מהנאשם והן משום שטבוע בה חשש לשיבוש הליכי משפט (ראו למשל: עניין אלפרון, בפסקה י'; עניין דדוש, בפסקה 14; בש"פ 5888/13 אשכנזי נ' מדינת ישראל, פסקה 31 (11.9.2013)). הדברים מקבלים משנה תוקף מקום בו מיוחסים למשיבים ניסיונות להניא את המתלוננים מלפנות למשטרה ולחלקם אף מיוחסת עבירה של הדחה בחקירה. במקרה דנן יש להתחשב אף בכך שמדובר בצבר של התנהגויות, כמו גם בקיומו של עבר פלילי לחלק מהמשיבים, עובדה שלה יש לתת משקל מיוחד בבחינת האפשרות לשחרר לחלופת מעצר כשמדובר בעבירה של סחיטה באיומים (ראו למשל: בש"פ 4107/95 מדינת ישראל נ' בוזגלו (10.7.1995)).

42. יחד עם זאת, אין בכך כדי לשלול את החובה לבחון אפשרות לשחרורם של המשיבים בתנאים מגבילים. בשונה מבית המשפט המחוזי, לנוכח קביעותי לעיל, אני סבורה שבחינה זו חייבת להיות מבוססת על תסקיר מעצר בעניינם. דווקא בשל ההתנהגות פורצת הגבולות המתוארת בכתב האישום דומה שיש חשיבות יתרה לבחינה של שירות המבחן את תנאי השחרור ואת המפקחים. יוזכר, כי בשלב זה לא נבחנו אף חלופה או מפקחים ביחס למי מהמשיבים על-ידי שירות המבחן. כמו כן, קיומו של תסקיר מבחן חיוני במקרה זה לא רק לשם בחינת האפשרות לשחרר את המשיבים לחלופות, כשלעצמה, אלא גם לצורך קביעת התנאים המגבילים בעניינם (ראו: סעיף 21א(ב) סיפא לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996). לאחר שיתקבלו התסקירים, יכריע בית המשפט המחוזי באשר לשחרור לחלופה ולתנאים המגבילים על-פי שיקול דעתו. במסגרת כך, יהיה מקום לעמוד על מאפייני ה"עושה" וה"מעשה" ביחס לכל אחד מהמשיבים. מבלי לקבוע מסמרות, דומה שמעורבותם של שגיב ודוד במעשים היא הגדולה מכולם, ויש לכך משמעות לצורך הכרעה בשאלת השחרור לחלופה ובקביעת התנאים המגבילים במקרה של שחרור. הבחנה זו אף מצאה ביטוי בהחלטתו של בית המשפט המחוזי. כמו כן, יש לעמוד על כך שלשגיב, דוד, אבי ואדם יש עבר פלילי. לבסוף, ניתן לתת משקל לגילו של אלידור, הצעיר בחבורה.

סוף דבר

43. הערר מתקבל בחלקו במובן זה שיוזמן תסקיר שירות מבחן בעניינם של המשיבים לשם בחינת האפשרות לשחררם לחלופת מעצר. לנוכח החשיבות הנובעת לקבלת החלטה במהירות האפשרית במקרה זה, התסקיר יוגש לבית המשפט המחוזי עד ליום 6.9.2016. המשיבים 1-5 יוותרו במעצר ואדם יישאר בחלופת המעצר במתכונת של מעצר בית, בתנאים המגבילים שנקבעו בעניינו בהחלטות קודמות, עד להחלטתו של בית המשפט המחוזי בעניינם.

ניתנה היום, י"ד באב התשע"ו (18.8.2016).

ש ו פ ט ת